Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №13 (88) 2 ЛИПНЯ 2021 РОКУ

Випускники попрощалися зі школою

Здається, це було вчора: маленькі, сором'язливі, міцно тримаючись за мамину руку, вони вперше несміливо переступали шкільний поріг. Перша вчителька, перше написане слово, перші успіхи, перші невдачі…

11 шкільних років пролетіли, як один день! І та єдина стежина, якою прямували одинадцятикласники нашої громади протягом свого навчання у школі, зараз розходиться для кожного з них у різні напрямки…

Цього року Рокитянський, Білоцерківський, Красногорівський заклади загальної середньої освіти І – ІІІ ступенів закінчили 24 учні. 18 червня відбулися врочистості у Красногорівському ЗЗСО, 25 червня – у Білоцерківському ЗЗСО, а сьогодні, 2 липня, має відбутися випускний вечір у Рокитянському ЗЗСО.

Шкільний випускний буває лише раз у житті кожної людини. Це свято сповнене контрастів: біль розлуки і радість зустрічі з новим і незвіданим, сум прощання і гордість від успішного завершення першого життєвого рубежу.

Напередодні, 17 червня, для всіх випускників Білоцерківської територіальної громади влаштували свято в Білоцерківському сільському клубі. Керівництво громади, директори закладів освіти, вчителі, батьки й гості вітали вчорашніх дітей, які враз подорослішали, давали їм настанови, благословляли та проводжали в самостійну життєву дорогу. Зашарілі, схвильовані, випускники виходили на сцену, приймали вітання, обіймали своїх учителів.

Не забули й перших своїх вихователів: Валентину Іванівну, Галину Іванівну і Галину Богданівну, які

Випускний вечір у Красногорівському ЗЗСО.

Білоцерківські випускники після вручення атестатів.

11 років тому вперше повели несміливих дітлахів до країни Знань.

– Ви – наша надія, – сказав, звертаючись до юнаків і дівчат, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лешенко. – *Саме ви будете створювати нові блага в нашій державі, забезпечуватимете розквіт і процвітання нашої громади. Не забувайте свій рідний край, свою рідну домівку, повертайтеся після навчання у вузах до нас, роботи вистачить на всіх. Нам потрібні ваші здібності, ваші знання, ваш ентузіазм і молодий запал.*

А директорка Красногорівського ЗЗСО І – ІІІ ступенів Ольга Василівна Кропивка щиро й зворушливо запевняла своїх вихованців, що кожен із них несе в собі щось незвичайне, що в кожного з них є свій особливий талант, треба лише мати мужність і терпіння дослухатися до нього, бути особистістю, бути Людиною.

– У вирі дорослого життя не розгубіть вдячність і добру пам'ять, – зверталася вона до випускників. – *Пам'ятайте батьківський поріг, де вас завжди чекають і люблять, своїх однокласників, друзів, учителів, рідну школу. Хай щедрим на добро і радість буде ваше майбутнє, а удача стане вірним супутником на нелегкій життєвій дорозі!*

Випускників вітають вихованці ДНЗ «Дюймовочка».

Піднесений настрій створювали ведуча свята, вчителька Подільського ЗЗСО І—ІІ ступенів Аліна Яцишин та співак із Великої Багачки Сергій Макаренко.

Поздоровляючи випускників, начальниця відділу освіти, молоді та спорту Людмила Володимирівна Якименко зазначила, що протягом усього шкільного життя завдяки своїм наставникам-учителям та за підтримки батьків учорашні школярі були учасниками й переможцями предметних олімпіад, конкурсів Малої академії наук. Вони брали участь у спортивних змаганнях, зокрема зі спортивного орієнтування. Тож десятеро найактивніших юнаків і дівчат під бурхливі оплески присутніх одержали грамоти відділу освіти, молоді та спорту Білоцерківської ТГ.

Позаду – безтурботне дитинство. Попереду – незвіданий і нелегкий життєвий шлях. І в кожного з випускників він буде свій, особистий.

Далі на стор. 2

Дорогі випускники!

Сьогодні ви стоїте на порозі дорослого та самостійного життя, яке, напевно, вабить вас і трішечки лякає.

Усі ви молоді, енергійні, творчі й талановиті. Тож коли докладатимете зусиль і наполегливо працюватимете, обов'язково досягнете своєї мети. Попереду у вас – цікаве й водночас непросте доросле життя, нові труднощі, випробовування й нові досягнення.

Відтепер ви стаєте дорослими, відповідальними людьми, вам доведеться самостійно приймати рішення, і тільки від вас самих тепер залежить майбутнє.

Шкільні роки пролетіли дуже швидко. За ці роки ви всі подорослішали й зі зворушливих пташенят перетворилися на справжніх птахів, готових летіти, розправивши свої крила. Попереду у вас — довге цікаве життя, і ми бажаємо кожному знайти свою дорогу.

Прощання зі школою – хвилюючий момент не лише для вас, дорогі випускники, а й для ваших рідних. Ваші батьки теж пройшли непростий шлях вашого навчання, дорослішання, вони повсякчас були поряд із вами: раділи першій написаній букві й першому прочитаному слову, переймалися невдачами та підтримували у важку хвилину.

Щира подяка та низький уклін усім педагогам за невтомну працю, любов до дітей, за непохитну віру в кожного учня, розуміння та підтримку.

Прийміть найщиріші побажання мирного неба, міцного здоров'я, невичерпних творчих сил, Божого благословення та віри в краще майбутнє. Хай ваші знання та вміння стануть запорукою успішного майбутнього нашої громади та всієї України, а люди, які були поряд із вами, надовго залишаться в серці кожного!

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради, голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Оксана КОРДУБАН,
депутат Білоцерківської сільської ради, генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні випускники, батьки, вчителі!

Щороку ми проводжаємо в доросле життя випускників шкіл і щороку радіємо та трохи сумуємо. Радіємо, бо наші діти виросли, здобули знання, стали розумнішими й мудрішими. А сумуємо, бо життя швидкоплинне, його не можна повернути назад, тож наші діти вже ніколи не будуть маленькими.

Вони самостійно торуватимуть свій життєвий шлях і не завжди дослухатимуться до наших порад, робитимуть помилки й самі виправлятимуть їх.

Дорогі випускники! Хай легким буде для вас шлях до самостійного життя, ніколи не полишають вірні друзі та мудрі наставники. Шкільне життя – цікава й незабутня пора. Більшість із вас стануть студентами і переживуть ще чимало чудових хвилин, але школа залишиться у ваших спогадах на все життя.

Збережіть у собі жагу до життя і знань! Пам'ятайте: ваші батьки, наставники, уся наша Білоцерківська територіальна громада покладають на вас великі сподівання. Ваші успіхи стануть найвищою винагородою жителям громади та рідним. Здобувайте освіту, повертайтеся на рідну землю, працюйте, будьте справжніми громадянами незалежної України, гордо несіть славу минулих поколінь та творіть нову величну історію нашої держави.

В добру путь, дорогі наші випускники! Щасти вам у всьому!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Випускники попрощалися зі школою

Закінчення. Початок на стор. 1

– Тож нехай ваша хода по життю буде впевненою і цілеспрямованою, успішною й осяяною здобутками і перемогами, – побажала насамкінець дорослим дітям Л. В. Якименко.

Зворушливі слова приготувала для винуватців свята заступниця сільського голови Любов Петрівна Луць. Вона дякувала вчителям за їхній труд і терпіння, за те, що дарували учням частинку свого серця. Вітала батьків, адже в них теж свято: вони разом зі своїми дітьми знову «навчалися», переходили з класу в клас, а зараз іще раз «закінчили» школу… А насамкінець подарувала схвильованим випускникам напутні слова:

– Уже сьогодні перед вами, дорогі випускники, відкриваються тисячі доріг. Мирного вам неба, вірних друзів, мудрих наставників. Божого вам благословення!

Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко нагороджує найкращих випускників.

Вальс, вальс, вальс…

На випускному вечорі у Красногорівському ЗЗСО класний керівник Т. В. Бехтер вручає випускникам символічні серця.

Усі випускники одержали з рук Білоцерківського сільського голови І. В. Лещенка пам'ятний знак «Випуск 2021».

І додала віршовані рядки:

Не згубіть в своїм серці Людину,
Світу правди несіть полум'я,
Не сороміться любить Україну,
Бережіть своє чесне ім'я.
Перешкод не лякайтесь ніколи,
І затямте святий заповіт:
Що є Мама, є Вчитель, є Школа,
Які вивели вас у цей світ!

Привітали випускників і маленькі вихованці Білоцерківського дошкільного навчального закладу «Дюймовочка». Вони виконали музично-танцювальну композицію, нагадавши вчорашнім школярам про їхнє дитинство.

Наприкінці свята під оплески присутніх випускники одержали з рук Білоцерківського сільського голови І. В. Лещенка на добру згадку пам'ятний знак «Випуск 2021».

Нехай же той знак стане святим оберегом нашим юнакам та дівчатам у їхньому подальшому житті!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Схилилися в скорботі й згадали загиблих

Мітинг у с. Красногорівка.

Покладання квітів до пам'ятника загиблим воїнам у с. Бірки.

22 червня – сумна дата в історії нашої країни. 80 років тому, на світанку 22 червня 1941 року, попри таємну угоду про ненапад та тісну військово-економічну співпрацю із СРСР, нацистська Німеччина підступно атакувала частини Червоної армії на всій лінії кордону від Балтійського до Чорного моря. Поки люди мирно спали, почалася німецько-радянська війна 1941—1945 років — складова Другої світової війни.

У тій війні Україна зазнала найбільших втрат. Загинуло від 8 до 10 мільйонів людей, на руїни було перетворено понад 700 міст та селищ, майже 30 тисяч сіл. Війна зруйнувала мільйони людських доль, стала величезною трагедією для людства.

Відповідно до Указу Президента України від 17 листопада 2000 року 22 червня в нашій країні відзначають День скорботи та вшанування пам'яті жертв війни в Україні.

Цього дня в Білоцерківській громаді біля пам'ятних знаків солдатам-визволителям та полеглим у війні відбулися мітинги. Представники виконавчого комітету й депутати Білоцерківської сільської ради, ветерани, небайдужі громадяни вшанували пам'ять мільйонів наших співвітчизників, які загинули на війні, й схилилися в мовчазній скорботі. До підніжжя пам'ятників лягли квіти…

Отримали перші документи про освіту

Попрощалися з рідною школою понад 50 дев'ятикласників громади.

Частина з них продовжить навчання в 10 класі, причому дехто – не в тих стінах, куди їх зовсім маленькими привели мами й тата, де все для них рідне й знайоме. Випускники ЗЗСО І—ІІ ступенів (а таких у нашій громаді п'ять) продовжать навчання в одному з трьох ЗЗСО І—ІІІ ступенів: Білоцерківському, Красногорівському або Рокитянському. Частина ж учорашніх дев'ятикласників одразу вирушить у самостійне життя – навчатися в ПТУ й коледжах.

У всіх навчальних закладах громади дев'ятикласникам урочисто вручили свідоцтва про базову середню освіту – їхні перші документи про освіту.

Було всього: сльози, посмішки, радість і сум. Педагоги побажали своїм вихованцям сміливо долати всі перешкоди та попри все досягати успіхів. А випускники вибачилися перед учителями за ненароком завдані прикрощі та запевнили: вони ніколи не забудуть рідного закладу.

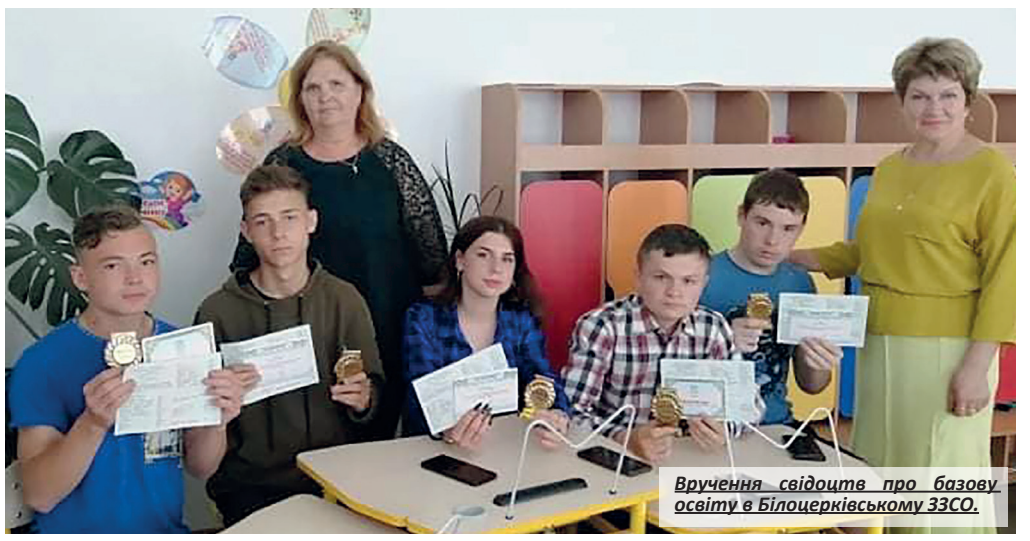

Вручення свідоцтв про базову освіту в Білоцерківському ЗЗСО.

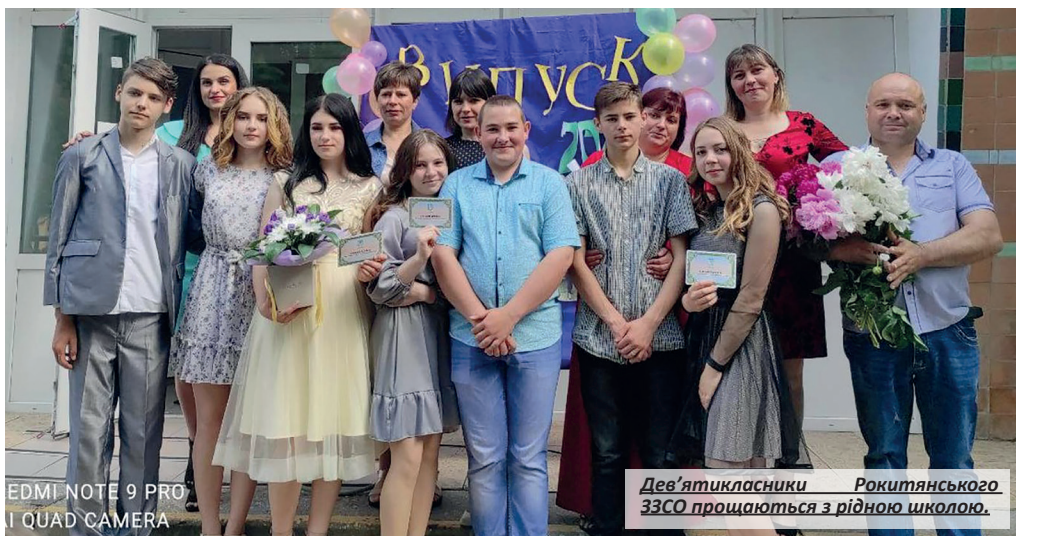

Дев'ятикласники Рокитянського ЗЗСО прощаються з рідною школою.

Про мій улюблений, нині випускний, клас

І знову літо на порі… Тільки для випускників 2021 року це вже не звичайне літо, бо вони залишили поріг рідної школи й перед ними простяглися безліч доріг, їх кличе звабне майбутнє, вже майже доросле життя. Вони такі окрилені, радісні, й ще не цілком усвідомлюють, якими важливими і цінними були для них шкільні роки.

Особливим був для дев'ятикласників Балаклііївського ЗЗСО І-ІІ ступенів останній рік у рідній школі. Бо він став не тільки роком напруженого навчання (зокрема дистанційного), а й роком багатьох перемог і здобутків.

Учні із захопленням брали участь в інтернет-олімпіадах, конкурсах від «На Урок». Перемоги вибороли: Олександр Чміль та Артем Прийомко (дипломи І та ІІ ступеня з інформатики); Олександр Чміль (диплом ІІ ступеня з математики), Сергій Ісаєнко, Владислав Рябуха (дипломи ІІ ступеня у конкурсі «День без мобільного телефона»); Дмитро Катруша (диплом ІІ ступеня у конкурсі «Таємниця генія Шевченка». Свідоцтва про участь в олімпіаді із зарубіжної літератури отримали всі учні, а Олександр Чміль став переможцем. Нагороди отримали учні й за участь у математичному конкурсі «Кенгуру» та онлайн-конкурсі «Безпечний Інтернет».

Дар'я Гаргала восени брала участь в обласній краєзнавчій конференції «Полтавщина – земля моя свята», стала переможцем. Її дослідницька робота про нашого видатного земляка А. І. Костенка опублікована у збірнику кращих робіт конференції, про що ми вже писали у «Нашій громаді».

Маємо три великі перемоги на всеукраїнському рівні. Пишаємося, що учні змогли вибороти високі місця у престижних міжнародних конкурсах: Таміла Катруша (І місце) у Міжнародному конкурсі «Змагаймося за нове життя», присвяченого 150 річниці від дня народження Лесі Українки, у номінації «Науково-пошукова робота», Олександр Чміль та Олег Гриценко (відповідно І і ІІ місце) у Міжнародному конкурсі з українознавства, який проходив цього року у Києві.

Олександр Чміль також був автором проєкту «Спортивне містечко» в обласному громадському бюджеті участі. Завдяки активності хлопця, його ініціативності, наполегливості, громадській роботі проєкт набрав достатньо голосів для перемоги серед багатьох інших. Тепер, після встановлення тренажерів, молодь нашого села матиме можливість тренуватися на них.

Треба відзначити, що цей клас – спортивний, і вчитель фізичної культури Ю. І. Захаренко жалкує, що через карантин учні не змогли брати участь у спортивних змаганнях, бо впевнений: вони отримали б не одну перемогу.

Свою символічну піраміду навчання випускники наочно презентували на святі шкільної родини «Прощавай, школо!», що стало випускним акордом для них. Странно готувалися до цього заходу, тож і вдався виступ класного колективу на славу. На ньому випускники започаткували Музей шкільних реліквій, серед яких: шматок граніту знань, який вони гризли, не догризли, багато залишили молодшим учням; літак, який пройшов перші випробовування на уроці математики; ручка, що пережила всі контрольні; банка сліз, пролитих за 9 років навчання; шпаргалка завдовжки 2 метри. Подарували школі рушник із вишитими іменами.

Випускники зі своїм класним керівником В. П. Лиходід.

Дипломи за перемоги у Міжнародному конкурсі з українознавства отримали Олег Грищенко та Олександр Чміль. Керівником науково-пошукових робіт була В. П. Лиходід.

Сюрпризом для вчителів стали зібрані учнями та представлені улюблені фрази педагогів, жартівливе музичне інтерв'ю з працівниками школи. Особливо запам'ятається глядачам пошанування першої вчительки Надії Василівни Мостової та класного керівника Валентини Петрівни Лиходід, продемонстроване транспарантами і оспіване рядками українських пісень.

Батьки благословили дітей традиційним короваєм на вишитому рушникові. Зворушливо прозвучала подяка батькам з уст Таміли Катруші та Даші Гаргали. Насамкінець – заключна пісня-подяка для усіх, хто був причетний до навчання і виховання випускників. Відпустивши в небо повітряні кульки як символ польоту і здійснення мрій, однокласники останній раз продзвеніли шкільним дзвоником і попрощалися зі школою, пообіцяли не забувати шкільних митєвостей, повертатися до свого класу, до шкільного порога, до отчого краю.

Щасливої дороги у самостійне життя, дорогі діти! Нехай втіляться ваші сподівання в житті, удача і успіх будуть з вами завжди! Віри, Надії і Любові!

В. П. ЛИХОДІД,
класний керівник
випускників 2021 року
Балаклііївського ЗЗСО І-ІІ ступенів.

Партійне життя

Обговорили актуальні проблеми

На останніх виборах до Полтавської обласної ради восени 2020 року найбільшу підтримку полтавців здобула політична партія «Довіра». Вона має найчисельнішу фракцію в облраді: 16 депутатів, серед них і наш земляк Віктор Володимирович Кордубан.

Нещодавно у Миргороді відбулася зустріч керівництва партії «Довіра», голів територіальних громад та депутатів місцевих рад від цієї політсили. Присутні обговорювали актуальні проблеми місцевого самоврядування: ремонт доріг, функціонування ЦНАПів, забезпечення територіальних громад медичним транспортом, вирішення соціальних та інфраструктурних питань, реалізацію низки програм Полтавської обласної ради тощо.

Порушували й законодавчі питання, зокрема ухвалення законопроєкту №5289, розробленого фракцією «Довіра» у Верховній Раді. Він передбачає спрощення процедури закупівель для об'єктів соціальної сфери.

Лідер партії, нардеп Олег Кулініч запропонував закріпити за кожним депутатом обласної ради конкретні громади та відкрити офіси «Довіри» у найбільших ТГ.

Депутати облради й голови громад домовилися проводити такі зустрічі регулярно.

За інформацією пресслужби партії.

Прощавай, наш дитсадок!

Якщо у школах відбуваються випускні вечори, то в дошкільних навчальних закладах саме пора випускних ранків. Адже діти ростуть, дорослішають, а досягши 6 років, готуються до школи.

Для малюків прощання з дитсадком і початок шкільного життя – теж непростий і хвилюючий момент. І хоча попереду ще два місяці безтурботного літа, старші вихованці врочисто прощалися з улюбленим закладом та дякували вихователям і персоналу.

Втім, випускний ранок у дитсадку – це завжди радісна подія. Усього кілька років тому батьки привели малюків до садочка, довіривши вихователям свій найцінніший скарб. І ось тепер із подивом та гордістю спостерігали, як їхні діти, святково вбрані, трохи схвильовані, але такі розумні, талановиті, неперевершені, декламували віршики, співали пісень, грали в цікаві ігри. А на завершення сфотографувалися на пам'ять.

Дарина СОЛОДКА.

Випускний ранок у дошкільному підрозділі Балаклііївського ЗЗСО І-ІІ ступенів.

Майже півтори сотні дітей нашої громади оздоровилися в пришкільних таборах

Поліпшення епідемічної ситуації й послаблення карантинних обмежень в Україні дозволили людям повернутися до звичних речей, про які торік довелося забути.

Для дітей та їхніх батьків невід'ємним атрибутом літніх канікул завжди були табори відпочинку. Та якщо відпустити сина чи дочку на кілька тижнів у оздоровчий табір наважуються далеко не всі батьки, то чудовою альтернативою далекій поїздці є пришкільний табір. Ночують малюки вдома, а зранку й до вечора перебувають під пильним наглядом досвідчених педагогів, вони нагодовані й доглянуті. Для самих же дітлахів важливо, що в пришкільному таборі їм цікаво та весело: вони спілкуються з ровесниками, грають у різноманітні ігри, ходять на екскурсії, дізнаються багато нового.

Із 10 по 26 червня 2021 року (14 робочих днів) у 8 навчальних закладах нашої громади працювали пришкільні табори з денним перебуванням. Як розповіла начальник відділу освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Людмила Якименко, кількість дітей у кожному таборі була різною: від 8 й до 30 чол. Загалом же відпочили й оздоровилися 140 юних жителів громади.

Вихованці таборів отримували поліпшене харчування загальною вартістю 60 грн у день. Воно передбачало сніданок, обід і полудень. Принагідно зазначимо, що роботу пришкільних таборів, зокрема організацію харчування, постійно перевіряли фахівці Держпродспоживслужби. Недоліків і порушень не виявили.

Кухарі старалися, щоб страви були не лише корисними, а й смачними. І, схоже, це їм цілком вдалося, бо після активних ігор на свіжому повітрі діти залюбки уплітали їжу за обидві щоки.

Постаралися й вихователі: задовго до відкриття зміни вони підготували цікаві конкурси, вікторини, ігри, де діти відкривали б для себе новий світ, щось незвичайне та прекрасне. Так, у пришкільному таборі «Веселка» Рокитянського ЗЗСО І—ІІІ ступенів кожен із 14 днів був особливим: День музики, День води, День творчості «Умілі ручки» тощо.

27 учнів Білоцерківського ЗЗСО І—ІІІ ступенів відпочили й набралися сил у пришкільному таборі «Сонечко». При цьому отримали незабутні емоції від цікавого й різноманітного дозвілля.

Активно та весело провели час і вихованці пришкільного табору «Ромашка» Балаклiївського ЗЗСО І—ІІ ступенів. Та особливо наповненим рухливими іграми й різноманітними спортивними змаганнями був Олімпійський день, який провів учитель фізкультури Ю. І. Захаренко. Майже щодня діти здійснювали екскурсії в ліс, на луки, до цілющого джерела, адже Балаклію оточують неповторні й мальовничі місця.

А ще вихованці багатьох таборів їздили на екскурсії в екопарк с. Ковалівка, де з цікавістю спостерігали за поведінкою незвичних для нашого регіону тварин.

Одне слово, змістовний відпочинок у пришкільних таборах запам'ятається дітям надовго.

Бірківські школярі в екопарку с. Ковалівка.

Фахівці Держпродспоживслужби перевіряють роботу пришкільних таборів.

Вихованці табору «Калинка» Мостовівщинського ЗЗСО.

Веселі змагання в таборі «Сонечко» Білоцерківського ЗЗСО.

Будні пришкільного табору «Веселка» Рокитянського ЗЗСО.

В Білоцерківській ТГ облаштували п'ять місць для купання

Настала літня спека. Вода в річках, ставках, озерах прогрілася й просто манить зануритися. Адже в спеку немає нічого приємнішого ніж прохолодна й прозора водичка.

У п'яти населених пунктах нашої громади, якими протікає річка Псьол (села Красногорівка, Білоцерківка, Лугове, Бірки й Балаклія) вже багато років існують місця для купання, визначені відповідним рішенням сільської ради.

Ще навесні виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради подбав про те, щоб вода в цих місцях була справді прозорою, купання – приємним, а головне – безпечним.

– Ми уклали угоду з водолазною групою комунальної установи «Рятувальна водолазна служба» Полтавської обласної ради, й у травні фахівці-водолази обстежили дно річки Псьол у місцях купання та відпочинку, зробили заміри глибини, після чого очистили підводну акваторію від сторонніх предметів (гілок дерев, різноманітного сміття тощо), – розповідає заступник Білоцерківського сільського голови з питань діяльності виконавчих органів влади Юрій Кононенко. ***– Тож тепер усі п'ять місць для купання не лише привабливі, а й безпечні для відпочинку.***

У тих населених пунктах нашої громади, де немає річки, люди рятуються від спеки в різний спосіб, наприклад, купаючись у ставках. Але при цьому слід пам'ятати, що стояча вода – це справжній розсадник різноманітних мікроорганізмів, зокрема хвороботворних вірусів та мікробів. Епідеміологи попереджають: купання у таких водоймах може закінчитися лихом.

Водолази КУ «Рятувальна водолазна служба» за роботою.

Правила поведінки на воді

Із початком літа ЗМІ повідомляють про численні випадки загибелі людей. Гинуть дорослі, підлітки, діти... Хотіли розслабитися, відпочити, та натомість потонули. Лише на Полтавщині від початку року потонули вже близько 20 осіб, інформує ДСНС України в Полтавській області.

Щоб відпочинок біля води приніс тільки користь і позитивні емоції, необхідно знати правила поведінки на воді, особливо коли йдеться про купання дітей, адже саме вони найчастіше наражаються на небезпеку.

Перша й найважливіша умова безпеки – вміти плавати. Обов'язково навчіть своїх дітей плавати. Людина, яка вміє плавати, впевнено почувається у воді й може дозволити собі не борсатися біля берега, а перебувати від нього на значній відстані.

Що дозволено

Купатися дозволяється в спокійну безвітряну погоду при швидкості вітру до 10 м/сек, температури води – не нижче + 18° С, повітря – не нижче + 24° С.

Після їди купатися можна не раніше, ніж через 1,5-2 години.

Заходити у воду необхідно повільно, дозволяючи тілу адаптуватися до зміни температури та води.

У воді варто перебувати не більше 15 хвилин.

Після купання не рекомендується приймати сонячні ванни, краще відпочивати в тіні.

Не варто купатися поодинці біля крутих і заростих густою рослинністю берегів.

Перш ніж увійти в воду, обов'язково переконайтеся в тому, що вона чиста. Не купайтеся в брудній воді! Якщо випадково наковтаєтеся такої води, розлад шлунку забезпечений!

Ніколи не купайтеся в невідомому місці, а також у воді, покритій ряскою!

При виборі місця для купання не забувайте перевіряти дно. Переконайтеся в тому, що на дні немає гострих каменів і гілок або залізних прутів. Обережно визначте глибину водойми в тому місці, де збираєтеся купатися. Буває, що дрібне місце раптово змінюється глибоким, і ви, несподівано втративши опору, можете запанікувати.

Пірнати можна лише там, де є для цього достатня глибина, прозора вода, рівне дно.

На воді забороняється:

- купатися в місцях, які не визначені місцевими органами виконавчої влади та не обладнані для купання людей;
- стрибати у воду з човнів, катерів, споруд, не призначених для цього;
- пірнати з містків, причалів, дерев, високих берегів;
- використовувати для плавання такі небезпечні засоби як дошки, колоди, автомобільні шини тощо;
- вживати спиртні напої під час купання;
- забруднювати воду і берег (кидати пляшки, банки, побутове сміття і т. д.), прати білизну і одяг у місцях, відведених для купання;
- підпливати близько до плавзасобів, які рухаються неподалік від місць купання;
- грати у воді в ігри, які пов'язані з обмеженням руху рук і ніг;
- подавати хибні сигнали небезпеки;
- заходити глибше, ніж до поясу, дітям, які не вміють плавати;
- купання дітей без супроводу дорослих.

Якщо раптом...

Якщо вам забракло сил на середині річки, перевернiться на спину. Плисти на спині найлегше, і ви зможете відпочити. Можна деякий час просто полежати на поверхні води обличчям угору.

Не пливіть проти течії, це забере занадто багато сил. Пливіть за течією, поступово наближаючись до берега.

Якщо ви відчули, що у вас судомить стегно, зігніть ногу в коліні і рукою сильно потягніть назад. Якщо звело литковий м'яз, зігніть ногу і притисніть стопу до грудей.

Не соромтеся кликати на допомогу в небезпечній ситуації, але ніколи не давайте хибних сигналів.

Якщо ви бачите, що комусь із тих, хто купається, потрібна допомога, кличте на підмогу інших людей. Якщо допомогти можете тільки ви, знайдіть предмет, за допомогою якого потопаючий зможе втриматися на плаву. Це може бути рятувальний круг, матрац, гумова камера – будь-який плавучий предмет, за який можна схопитися.

У крайньому випадку – пливіть на допомогу потопаючому, але тільки за умови, що ви добре плаваєте і володієте прийомами порятунку. Потопаюча людина перебуває в стані паніки і абсолютно не контролює свої дії. Потопаючий обов'язково буде чіпко хапатися за вас, дертися нагору і може втопити вас замість того, щоб урятуватися. Підпливши до потопаючого, допоможіть йому триматися на воді й випливайте разом із ним на таке місце водойми, де ви обидва можете встати на дно.

Бережіть своє життя й життя своїх близьких!

Привітали з 90-річчям

У Білоцерківській громаді існує гарна традиція: поздоровляти з ювілеями та круглими датами шанованих людей, ветеранів.

Ця традиція символізує нерозривний зв'язок поколінь, адже наші бабусі й дідусі теж колись були молодими, в них було своє яскраве життя. Вони багато бачили, читали й чули, в них є досвід, мудрість. Ці люди багато чому можуть навчити нинішню молодь.

М. Г. Михайлець приймає вітання з 90-річчям.

З іншого боку, літнім людям дуже важливі увага й спілкування. Свого часу вони, не шкодуючи сил, невтомно працювали, втратили здоров'я й тепер страждають від хвороб. Багато з них не виходять за межі двору, тож можуть відчувати себе забутими чи відірваними від життя.

Представники виконавчого комітету сільської ради за будь-якої можливості навідують ветеранів, та привітати їх із Днем народження – наш святий обов'язок.

От і 12 червня 2021 року разом із головою ветеранської організації с. Бірки Михайлом Борисовичем Мацьком ми завітали до жительки села Марії Григорівни Михайлець. Як і годиться – з подарунком: теплим пледом. Того дня жінці виповнилося 90 років.

Усе своє життя Марія Григорівна працювала в місцевому колгоспі на різних роботах, виконуючи здебільшого важку фізичну працю. Як кажуть, статків не заробила, а от здоров'я втратила.

М. Г. Михайлець виховала сина, має трьох онучок і стільки ж правнуків, але всі вони живуть далеко й не можуть постійно доглядати жінку. Стареньку відвідує соціальна працівниця Ольга Федорівна Сауся.

Кожна літня людина має право на гідну старість. Білоцерківська сільська рада чимало робить у цьому напрямку. Підтримка ветеранів і надалі лишатиметься пріоритетом у її діяльності.

Н. П. ПАДАЛІЙ,
заступник Білоцерківського сільського голови з питань діяльності виконавчих органів влади.

Доброта повертається сторицею

23 червня виповнилося 90 років жительці с. Бірки Ганні Іванівні Боднарчук. З цієї нагоди в оселі Ганни Іванівни зібралася її велика родина, адже жінка народила й виховала трьох доньок, має дев'ятеро онуків, 11 правнуків і навіть праправнука.

Привітати шановану у громаді людину, ветерана праці, учасницю Другої світової війни прийшли й заступниця Білоцерківського сільського голови Ніна Петрівна Падалій та голова ветеранської організації с. Бірки Михайло Борисович Мацько. Вони побажали іменинниці міцного здоров'я, довгих років життя, енергії, оптимізму й Божого благословення.

Сама ж Ганна Іванівна того дня згадувала своє непросте життя, де перемежовувалися біль, смуток і радість та кохання. Втім, у її життєвому візерунку найбільше переважає тяжка праця: зранку й до вечора, майже без вихідних і відпусток. Бо 90-річна жінка з дитинства працювала в колгоспі, а також на шахтах Донбасу.

Народилася Ганна Іванівна на хуторі Киричаї. Виховували дівчинку мати й тітка, які від зорі й до зорі працювали в колгоспі. Дівчинка змалку допомагала їм по дому, а коли пішла до школи, разом із однокласниками долучилася до роботи в місцевому господарстві. В довоєнні та післявоєнні роки школярів постійно залучали до «битви за врожай». Скільки роботи, причому дармової, неоплаченої, переробили дитячі руки!

Добре запам'ятала Ганна Іванівна й німецько-фашистську окупацію. Якось навпроти їхньої хати зупинився велетенський німецький танк. Ворожі солдати зайшли до хати й стали вимагати самогонку. Перелякана дитина мовчки показала, де стоїть пляшка. Один із солдатів ламаною російською спитав: «А ти в батьків одна?» Дівчинка лише кивнула головою. «А в мене вдома троє... Ти тільки нікому не кажи, що я з тобою розмовляв», – сказав солдат.

– Певно, він не німець був, а, мабуть, румун, адже говорив російською, – припускає жінка.

М.Б.Мацько, Г.І. Боднарчук і Н. П.Падалій.

Після визволення з окупації школярі разом із дорослими піднімали з руїн зруйноване війною господарство.

– Ми їздили підводами на ГЕС, у Велику Багачку, Красногорівку, – згадує Г. І. Боднарчук. – *Возили колією вагонетки, навантажені піском, щебенем тощо. Якось ціпок вагонетки ударив мене в живіт, я впала й думала, що вже не підніму-ся. На щастя, все обійшлося.*

Закінчивши 7 класів, 1949 року Ганна пішла працювати в колгосп. Та через рік завербувалася на відбудову Донбасу. Спочатку її направили на будівництво доріг, потім – у шахту, де вона працювала на підйомнику. Називалася її посада стволова.

– Доводилося самій вантажити все, що спускала в шахту: дубові опори, будматеріали, – згадує нелегку роботу іменинниця.

Проте поряд із важкою працею було в її житті й велике кохання: там, на Донбасі, дівчина зустріла свого судженого, уродженця Хмельницької області Василя Боднарчука.

За кілька років подружжя переїхало на батьківщину Ганни Іванівни. Обоє працювали в місцевому колгоспі: Василь Йосипович – теслею, бригадиром, а Ганна Іванівна – на різних роботах. Доглядала овець, телят, корів, а перед виходом на пенсію була свинаркою. Жінка пригадує, як вагітною замочувала коноплі в річці: восени, ледь не по пояс у крижаній воді, від якої німіли руки й ноги...

Не встигла оглянутися, як промайнули 90 років життя. Виросли дочки, онуки, підростають правнуки. Скоро 30 років, як Ганна Іванівна вдова. Жінка живе з родиною середньої дочки Лідії й, попри поважний вік та проблеми зі здоров'ям, намагається поратися по господарству. І, може, саме ці домашні клопоти, саме необхідність допомагати рідним і додають їй сил? А, можливо, вся справа в глибокій життєвій мудрості та безмежній доброзичливості Ганни Іванівни? Усе своє життя вона за будь-якої нагоди допомагає людям: колегам по роботі, сусідам, рідним. А доброта й доброзичливість, як відомо, завжди повертаються сторицею.

Зінаїда МАТЯШОВА.

«Хвала і шана людям праці»

Під такою назвою 12 червня в Рокитянському СБК відбулося вшанування жителів Рокити, які відсвяткували свій 60-й день народження.

Такі заходи стали вже традицією в Рокиті. Щороку в червні в Будинку культури збираються люди, які протягом року (з червня по червень) переступили 60-річну межу й удостоїлися почесного звання «Ветеран праці». А односельці вітають їх і висловлюють слова шани та вдячності. Ведучою таких свят (теж традиційно) є Катерина Іванівна Ясінко.

Оскільки торік у зв'язку з карантином захід не проводився, на цьогорічне свято запросили і 60-річних, і 61-річних земляків. Захід обіцяв бути масовим, та, на жаль, із різних причин прийшли далеко не всі винуватці свята. Зате зібралося багато жителів Рокити та навколишніх сіл, які із задоволенням споглядали концерт, підготовлений самодіяльними артистами. Бо музичні вітання на адресу 60-річних людей – теж неодмінна складова таких заходів.

...Катерина Іванівна Ясінко відкрила свято поетичними рядками:

«Коли приходить в хату ювілей,
Збирає він і друзів, і гостей.
Наш рідний край традицій
безліч має,
Родинні він найбільше поважає».

А далі ведуча, як завжди, щиро та душевно розповіла про життєві шляхи кожного з іменинників.

Долі людей, народжених у 1959—1961 роки, багато в чому схожі. Принаймні, більшість із них починали свій трудовий шлях із роботи в колгоспі. Коли ж господарство розпалося, змушені були шукати інші джерела заробітку. Це стало неабияким викликом. Дехто ризикнув і обрав підприємницьку чи фермерську діяльність.

Фото на згадку: учасники концерту й винуватці свята.

Микола Олексійович Семука працював бригадиром тракторної бригади, завідуючим гаражем, головним інженером побуткомбінату у Великій Багачці, деякий час займався підприємницькою діяльністю, неодноразово обирався головою сільської ради. Жителі Рокити добре пам'ятають: він приділяв велику увагу розвитку спорту в селі.

Анатолій Миколайович Андрусський був головним зоотехніком господарства «Маяк», нині керуючий відділком у Рокиті ТОВ «Великобагачанський комбікормовий завод».

Василь Іванович Давиденко – колишній головний ветлікар господарства, згодом займався приватною практикою. Володимир Миколайович Шаповал – фермер. Олексій Павлович Корнієнко – агроном, зараз працює за спеціальністю у ПАФ «Україна» (с. Радивонівка).

А Іван Петрович Семука починав працю в колгоспі столярем-теслярем у будівельній бригаді.

Любов Іванівна Боцула працювала дояркою на молочнотоварній фермі, потім була прибиральницею у Кравченківському медпункті, кухарем на тракторній бригаді... Оскільки жінка дуже смачно готує, це вміння й стало її професією. Зараз Любов Іванівна працює кухарем у Рокитянському ЗЗСО.

Троє іменинників частину свого життя працювали водіями, та потім змінили професію: Олексій Васильович Чегринець працює у газовому господарстві, Михайло Павлович Захаренко – працівник ФГ «Оксамит». Микола Андрійович Штанько тривалий час працював у тваринництві, зараз – охоронець у ПАФ «Агроінвест».

А ось Тетяна Миколаївна Полтавець присвятила своє життя медицині, допомагала і дорослим, і дітям.

Наймолодшим ветераном став Анатолій Володимирович Олійник: свого часу чоловік брав участь у бойових діях в Афганістані, тож вийшов на пенсію в 55 років.

Слухаючи розповіді про своїх односельців, присутні в залі підтримували їх бурхливими оплесками. Та особливо тепло й зворушливо вітали тих, хто все ж знайшов час і прийшов на свято: Івана Васильовича Недосвітія і Миколу Яковича Валенка. Розповіді про іменинників супроводжувалися фотографіями із сімейних архівів. Після цього рідні, друзі, колеги оточили іменинників та висловили найкращі побажання (зокрема не засмучуватися кількістю прожитих років, бути оптимістами, сподіватися, що все найкраще в житті ще попереду) й подарували букети квітів. А Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко вручив іменинникам запашні короваї.

Завершилося свято концертною програмою. Аматори сцени підготували в дарунок іменинникам пісні їхньої молодості. Без запального танцю теж не обійшлося.

В. М. ОСІПОВА,
К. І. ЯСІНКО.

Дві війни Володимира Сидоренка

Про таких, як Володимир Васильович Сидоренко з Красногорівки, в народі кажуть: роботящі руки гори вернуть. Він усе вміє: і будувати, й мурувати, і працювати з деревом чи по металу… За яку б роботу чоловік не взявся, все в нього ладиться. Та особливо «дружить» В. В. Сидоренко з технікою: залюбки може розібрати й полагодити автомобільний двигун чи будь-який побутовий пристрій.

— У мене це, мабуть, у крові: мотор мені дай — удень і вночі буду розбирати, але зроблю, щоб він працював, — зізнається чоловік.

Батьківський спадок

Цей хист, пояснює Володимир Васильович, йому передався від батька.

Василь Григорович Сидоренко працював у колгоспі «Жовтень» трактористом, механізатором. Люди старшого покоління пам'ятають його як сумлінного й умілого працівника. А оскільки техніка тоді була не надто надійною й часто виходила з ладу, її постійно доводилося лагодити. Тож досвідчений механізатор мусив не лише залишати за трактором рівненькі борозни, а й постійно ремонтувати свого залізного коня.

– У батька завжди руки в мазуті були, вже не відмивалися, – згадує В. В. Сидоренко. *– Коли він приходив додому й брався щось лагодити, я намагався йому чимось допомогти або хоча б подивитися. А коли навчався в Красногорівському ПТУ, то ми вже разом розбирали й збирали двигуни…*

Володимир Сидоренко закінчив Красногорівську школу, ПТУ №49 у рідному селі й Хорольський технікум механізації сільського господарства, де здобув фах техніка-електрика. Після цього вирішив здійснити свою давню мрію й стати офіцером. Оскільки Володимир на той час уже «по-дорослому» ремонтував автомобілі, то обрав автомобільні війська. А от місце навчання обирав не майбутній курсант, а військові командири. Полтавський облвійськкомат направив юнака аж у Самаркандське вище військове автомобільне командне училище.

Курсантом наш земляк був недовго. Радість і ейфорія від того, що він на шляху до мрії, швидко минули. Важко сказати, що зіграло найбільшу роль: спротив військовій муштрі, дисципліні чи перебування на чужині й сум за домівкою, та Володимир кинув училище й повернувся в рідну Красногорівку. І, звичайно ж, невдовзі «загримів» у армію.

Заморожений конфлікт

У військкоматі не подивилися на те, що він чудово освоїв автомобіль: високого й кремезного юнака призначили в прикордонні війська. Після пів року перебування в навчальній частині у м. Нахічевань (Азербайджан) він потрапив на 13-ту заставу Червонопрапорного Закавказького військового округу.

— Це була стикова застава, вона розташовувалася в місці, де сходилися кордони СРСР із Іраном та Туреччиною, — пояснює мій співрозмовник. *— Доволі неспокійне місце, тож відповідальність на нас була великою.*

Однак охороняти кордони країни Володимирові довелося недовго. Надворі був 1989 рік. Після горбачовської перебудови в союзних республіках СРСР пожвавилися національно-патріотичні рухи. Особливо неспокійно було на Кавказі. Тут етнічний конфлікт між вірменами та азербайджанцями переріс у справжню війну.

…Територія Нагірного Карабаху здавна була заселена вірменами, однак кочові племена з Туреччини та азербайджанські збройні формування неодноразово заявляли про свої територіальні претензії. На початку XIX ст. Карабахське ханство перейшло під юрисдикцію Росії, й на цій території нарешті запанував мир. Та після жовтневого перевороту 1917 року в регіоні знову стало неспокійно. 1920 року Ліга Націй засудила чергову різанину вірмен і на цій підставі відмовилася приймати до свого складу Азербайджанську Демократичну Республіку. Проте Країні Рад на думку світової спільноти було начхати. Територію Нагірного Карабаху розділили (мабуть, із далеким прицілом): на одній частині було утворено автономію, а другу анексували й віддали Азербайджану.

1988 року, після майже 70 років мирного співіснування, вірменські націоналісти стали вимагати виходу Нагірного Карабаху зі складу Азербайджанської СРСР і приєднання до Вірменської СРСР. У відповідь на прояв сепаратизму «прихильники порядку» на території Азербайджану відловлювали вірмен і вчиняли самосуд. Ескалація насильства досягла небачених масштабів, увесь регіон охопила справжня війна.

На припинення різанини кинули війська. 20-річні хлопці, які не мали жодного стосунку до кавказького етнічного конфлікту, мусили заспокоювати гарячі голови.

В. В. Сидоренко неохоче згадує події понад 30-річної давнини. На запитання, чи доводилося йому стріляти й убивати людей, відповідає ствердно. І додає: там було справжнє пекло, й після демобілізації він отримав статус учасника бойових дій.

Принагідно зазначимо, що заморожений конфлікт залишається конфліктом, і недавні події в тому регіоні підтверджують це. Минуло 30 років, народилося й виросло нове покоління вірмен та азербайджанців, аж раптом війна спалахнула з новою силою. Тож і нам, українцям, не варто сподіватися, що на Донбасі все якось «розсмокчеться».

Одразу дізналися й депортували…

А Володимир Сидоренко, повернувшись із Закавказзя, поринув у мирне життя. Пішов працювати за фахом — електромонтером у Красногорівську РЕС, одружився, виховував двох синів, які народилися з різницею в один рік і тиждень: Віталій — 30 квітня 1994 року, а Максим — 7 травня 1995 року.

Майстровитий чоловік ніколи не думав, що йому доведеться знову брати до рук зброю, що в його житті буде ще одна війна, тільки цього разу — вже на території рідної країни.

— У лютому 2014 року я працював електромонтером на ПП «Білоцерківська агропромислова група», аж раптом на завод прийшла повістка, — розповідає він. *— Ухилятися від служби не став: значить, судьба моя така. Після короткого навчання потрапив у 93-тю окрему механізовану бригаду…*

Із першою дружиною Оленою В. В. Сидоренко розлучився. Дружина забрала дітей і поїхала з Красногорівки, тож батько лише зрідка бачив своїх синів, вони виростали без нього. Проте Володимир Васильович неабияк гордиться ними:

— Віталій і Максим — наче брати-близнюки, дуже схожі між собою. Обоє високі, ладні… І дуже дружні, завжди підтримують один одного. 2014 року вони були на заробітках у Росії, працювали на будівництві. Олена теж заробляла гроші в Москві: вона чохли шила в автосалоні. Коли мене забрали в АТО, ця інформація одразу ж стала відома в Росії, їх усіх негайно депортували — попри те, що ми розлучені. Та вони й самі планували повернутися. На зароблені гроші хлопці відкрили СТО, вони тямущі й працьовиті.

По лезу бритви

Працюючи на ПП «БіАГР», В. В. Сидоренко познайомився з жінкою, яка самотужки виховувала двох синів. За збігом обставин, один із них народився того ж дня, що й менший син Володимира Васильовича. І треба ж такому трапитися: пасинка В. В. Сидоренка теж мобілізували до армії, й він теж потрапив до 93-ї ОМБ!

У березні 2014 року ця бригада однією з перших вирушила на захист кордонів країни у Міловому та Троїцькому на Луганщині. У травні підрозділи бригади перекинули на Донецький напрямок, де почалися справжні бойові дії: під Добропіллям була захоплена перша російська установка «Град», під Новоселівкою відбувся перший бій із танками супротивника… Бійцям бригади довелося брати участь у найзапекліших боях: виходити з Іловайського котловану, захищати Донецький аеропорт, визволяти Піски, Авдіївку, воювати на шахті Бутівка… 2018 року 93-й ОМБ було присвоєно почесне найменування «Холодний Яр» — на честь героїчних повстанців 1919—1922 років.

Однак усе це було потім. Тоді ж, 2014 року, Збройні Сили України переживали нелегкі часи: бракувало зброї, обмундирування, харчів тощо. А жорстокі кровопролитні бої, загибель побратимів морально виснажували бійців.

Неабиякою проблемою було й те, що в перші місяці війни лави армії поповнили примусово мобілізовані. Далеко не всі мали достатню мотивацію захищати рідну країну, серед них траплялося чимало тих, хто волів відсидітися за спинами товаришів, були й охочі випити. За першої-ліпшої нагоди вони діставали алкоголь і напивалися. А п'яний на передовій – гірше ворога: його не пошлеш на бойове чергування, не довіриш зброю… Отож іншим бійцям доводилося воювати «за себе й за того хлопця». Лише з переходом до контрактного формування бойових підрозділів цю проблему хоча б частково вдалося усунути.

Повторимося: початок російсько-української війни був украй важким. А 93-я ОМБ зазнала найбільших втрат серед військових частин України (це офіційні дані).

Володимир Васильович прекрасно усвідомлює: він дивом вижив, адже нерідко опинявся за крок від смерті.

— Я був водієм на «Граді», — розповідає він. *— Та водій — поняття розтяжиме. Ми летіли на позиції з вимкненими фарами.*

В. В. Сидоренко за роботою.

Відстріляємося — й одразу назад, бо накриють же моментально! І теж із вимкненими фарами, наосліп. Увесь час наче ходиш по лезу бритви: пронесе чи не пронесе, проскочиш чи ні… За таких умов мало хто виживає. Мені пощастило — я вижив.

Мій співрозмовник надовго замовкає. Йому важко згадувати ті події, одразу постають у пам'яті загиблі товариші — ті, кому не пощастило, ті, хто назавжди залишився молодим...

«Усе, що гурчить – то моє»

2015 року, через рік і два місяці служби в ЗСУ, В. В. Сидоренка демобілізували. Почалася тривала реабілітація, адже повернутися до мирного життя виявилося непросто. Чоловік певний час працював на різних роботах, зокрема був бензопильником в «Укравтодорі» під час ремонту дороги Шишаки—Миргород. Це тяжка фізична праця, але робота ніколи не лякала В. В. Сидоренка. Навпаки, дозволяла відволіктися від сумних думок.

Коли кілька місяців тому йому запропонували працювати у відділі благоустрою виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради, Володимир Васильович залюбки погодився. Йому часто доводиться виконувати роботу за фахом: ремонтувати електромережу, лагодити електроприлади. Але лише цим його професійні обов'язки не обмежуються: він і траву косить, і покрівлі лагодить, і виконує інші будівельні роботи. А коли виходить із ладу бензокосарка чи якийсь інший інструмент (таке теж трапляється), то вправні руки Володимира Васильовича майже одразу повертають їх до життя.

— Усе, що гурчить, що пов'язане з технікою — то моє, — пояснює він. *— Я за грошима не женуся, мені подобається працювати. Особливо приємно усвідомлювати, що я працюю для людей, для громади.*

14 липня Володимирові Васильовичу Сидоренку виповнюється піввіковий ювілей. З нагоди цієї красивої дати жителі громади зичать Вам, шановний ювіляре, міцного здоров'я, великого людського щастя, енергії, оптимізму, задоволення від життя.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Консультація

Запланували подорож за кордон – перевірте паспорт

Літо — пора відпусток, і чимало українців обирають відпочинок за кордоном.

Отже, саме час нагадати про паспортні документи для виїзду за кордон.

Річ у тому, що деякі країни, керуючись своїми правилами, відмовляють у перетині кордону тим, у кого за пів року (і менше) спливає термін дії паспорта.

Тож Міграційна служба Полтавщини рекомендує перевірити термін дії закордонного паспорта, перш ніж планувати довгоочікувану подорож за кордон.

До речі, оформити закордонний паспорт можна у будь-якому підрозділі міграційної служби Полтавщини незалежно від місця реєстрації.

Нагадаємо, що паспорт громадянина України для виїзду за кордон можна оформити дитині від народження до 16 років строком дії 4 роки. Громадянам України з 16 років паспорт оформлюється на 10 років (кінцева дата дії зазначена у документі).

У звичайному режимі паспорт для виїзду за кордон виготовляють за 20 робочих днів. Є режим термінового виготовлення: 7 робочих днів. У виняткових випадках (у разі необхідності термінового лікування чи присутності при похованні близьких осіб за кордоном) найшвидший термін виготовлення такого паспорта – 3 робочих дня.

У разі оформлення протягом 20 робочих днів сума адміністративного збору складає 694 грн. У разі термінового протягом 7 чи 3 робочих днів оформлення, сума адміністративного збору складає 1046 грн.

Перелік необхідних документів мінімальний:

- паспорт громадянина України;
- квитанція за сплачену послугу;
- старий закордонний паспорт;
- код платника податків.

Для зручності пропонуємо вам скористатися ЦНАПом, який розташований за адресою: с. Білоцерківка, вул. Лесі Українки, 11. Адміністратори

- нададуть вам індивідуальний перелік необхідних документів;
- допоможуть записатися в електронну чергу;
- дадуть можливість стежити за станом оформлення документа аж до моменту його отримання.

Укотре просимо дотримуватися протиепідемічних заходів при відвідуванні Центру надання адміністративних послуг.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Дзюбівщина
СИДОРЕНКА
Володимира Миколайовича;

жителя с. Красногорівка, ветерана праці
ТИМОШЕНКА
Анатолія Івановича;

жителя с. Красногорівка, учасника АТО
ТИМОЩУКА
В'ячеслава Анатолійовича;

жительки с. Герусівка, ветерана праці
КОСТИГОВОЇ
Ольги Олексіївни;

жителя с. Білоцерківка
ЛОБУРА
Віктора Пилиповича

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

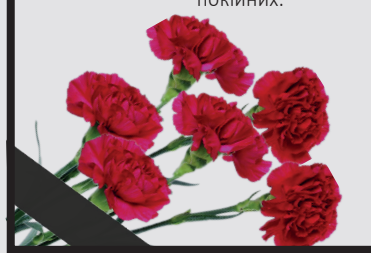

А. М. Яйчун: «Коли німець наступав, я вже боровся й кулаки стискав»

Жителя с. Герусівка Анатолія Миколайовича Яйчуна у нашій громаді знають як великого оптиміста й людину з неабияким почуттям гумору. Саме ці риси допомагали йому долати непрості життєві випробовування, саме вони піднімали настрій оточуючим, зрештою, розпалили вогник кохання в серці його майбутньої дружини Людмили Кіндратівни.

Анатолій Миколайович із дружиною Людмилою Кіндратівною.

Було це без малого 60 років тому, проте й зараз їхні почуття не згасли. «Він у мене ніколи не журиться», – характеризує чоловіка дружина й з любов'ю дивиться на нього. А сам Анатолій Миколайович зустрічає нас на порозі словами: «Що, сподівалися побачити старця? А я ж іще козарлюга!» Коли ж сідає, щоб сфотографуватися, жартує: «Може, мені на голові ірокеза зробити? Бабусю, допоможи!»

«При совєтах жити стало гірше»

Велика й дружна родина Яйчунів живе в Герусівці здавна. З покоління в покоління Яйчуни передають своїм нащадкам, наче у спадок, працелюбність, любов до рідної землі, повагу до старших і підтримку один одного.

— У мого діда Сави Марковича було четверо синів і дочка, мій батько Микола був найстаршим, — розповідає Анатолій Миколайович. *— Одразу після революції батько навчався в якомусь училищі в Полтаві. Дідів брат Йосип Маркович жив у Тамбові й працював у торгівлі. У 30-х роках він забрав мого батька до себе. Доля Йосипа Марковича склалася трагічно: його звинуватили в розтраті, арештували й уже не випустили. А батько зустрів маму, одружився, й у 1940-му році з дружиною й трьома дітьми повернувся в Герусівку. Загалом дітей було п'ятеро, але двоє померли зовсім малими.*

У Герусівці 3 липня 1941 року в Миколи Савовича та Ганни Павлівни народилася шоста, остання дитина — син Анатолій.

— Уявіть: початок війни, ворог просувається вглиб країни, а я саме з'являюся на світ. Коротше, німець наступав, міст бомбив, а я сердився, боровся й кулаки стискав, — резюмує чоловік. *— Я ж козацького роду! А по материній лінії я з гренадерів: її дід, а мій прадід, 25 років служив у Семенівському гренадерському полку. Як його звали – не пригадую, а прізвище було Каширін. Як odслужив він 25 років, цар дав йому 10 десятин землі й призначив пенсію 45 рублів. На ті гроші можна було непогано жити, бо мій дід Сава в Герусівці сторожував дачу барона Александрова — генерал-аншефа й таємного радника її величності, то Александров платив йому 40 рублів на рік. А коли приїжджав на літо із Санкт-Петербурга, моя бабуся готувала генералові їсти, й він їй теж щось платив. Тому дід часто говорив: «При совєтах жити стало гірше».*

...Після визволення Герусівки з німецької окупації Миколу Савовича Яйчуна мобілізували в армію.

— Коли запитали, хто грамотний, то батька направили прямо в штаб. Зі штабом він дійшов до Угорщини й повернувся додому. А всі його брати загинули на війні. Батькову сестру німці погнали в Німеччину, вона повернулася в 1947-му році. Баба Савчиха дуже не любила мою маму, й коли повернулася з Німеччини її дочка (моя тітка), вигнала нас із хати. Ми жили по людях, поки батьки не побудували хату. Батько працював у колгоспі бухгалтером, а мама в яслах і в городній бригаді.

У пам'яті А. М. Яйчуна назавжди закарбувався голод 1947-го року й постійне бажання їсти. До них у гості з Росії приїхав материн брат із сином. Хлопці разом гуляли, а коли повернулися додому, попросили вечеряти. «А їсти нічого немає», — розвела руками мама.

— Нелегке в мене було дитинство, та й старсіть не краща, — зітхає Анатолій Миколайович.

Загалом життя народженого у війну сільського хлопчини було схожим на життя його одноліток: після війни він пішов у Герусівську початкову школу, що розташовувалася в двох людських хатах (у кожній — по два класи); потім — у Красногорівську семирічку.

На той час родини були багатодітними, тож 2,5 км до школи й назад щодня долали 10—15 герусівських школяриків. Ішли, розмовляли, жартували, бешкетували... Для них це були хвилини не лише спілкування, а й відпочинку, бо вдома на кожного чекала купа роботи по господарству. Діти змалку допомагали батькам. Лише коли виконували все, сідали за уроки.

У 6-му класі герусівських школярів зобов'язали ходити до Білоцерківської школи: згоди батьків тоді ніхто не питав. Дорога стала довшою й ще цікавішою: восени та навесні учні скорочували свій шлях, долаючи брід через річку Псьол. А на канікулах усі діти трудилися в колгоспі: підвозили воду зомореним спекою дорослим, пасли корів, овець, пололи городину. Робота їх не лякала, вони змалку призвичаювалися до думки, що все життя працюватимуть у господарстві. Й лише одиниці, доклавши зусиль, могли вирватися у велике й незвідане міське життя...

Не було б щастя, так нещастя допомогло

— 1956 року я кинув 8-й клас і пішов працювати в колгосп причіпником. Мені було 15 років, але тоді на вік ніхто не зважав: я робив 8—10 годин нарівні з дорослими, — продовжує розповідь А. М. Яйчун. *— Після війни у Герусівці було, по моєму, 127 дворів. На Біланах знаходилися дерев'яні комори Білоцерківського колгоспу, у колгоспі працювало три ланки по 40 жінок. На фермі було 140 корів і коней, мабуть, 30. Биків десятка два було, четверо племінних.*

У селі був клуб. Спочатку привозили кіноустановку, а пізніше в клубі встановили два стаціонарні кінопроектори. А тепер клубу і в Красногорівці немає! У вихідні дні герусяни ходили в Білоцерківку на базар і до церкви.

У 1961 році мене забрали в армію. Того року саме створили новий зенітно-ракетний полк за 10 км від Костроми. У ньому я й служив.

У народі недарма кажуть: не було б щастя, так нещастя допомогло. Анатолій захворів і потрапив до дивізійного медпункту в Костромі, а там... зустрів молоденьку фельдшерку Люсю, випускницю місцевого медучилища.

Між юнаком і дівчиною спалахнуло кохання. У листопаді 1963 року вони побралися, та коли чоловік вирішив повернутися в Україну, дружина як військовозобов'язана мала служити ще понад рік.

— Я написав листа члену воєнного совєта генералу Петухову, й тоді він розпорядився, щоб Люсю раніше відпустили, — свідчить А. М. Яйчун. А Людмила Кіндратівна додає:

— Я зібрала речі й дала телеграму, що їду, але її вчасно не принесли, й мене ніхто не зустрів. Поїхала автобусом до Герусівки, мені показали дорогу, я довго йшла засніженим полем – у ботиночках і з чемоданом. А було це в лютому 1964-го року. Коротше, набрала снігу в ботиночки... Толі вдома не було, він тоді на тракториста вчився в Красногорівці. Вдома лише його мама щось пере. Думаю: «Як же мені назвати її мамою?» І таки вийшло в мене! А вона каже: «Толя поїхав тебе зустрічати». Я тоді одразу назад на Полтаву, мама провела мене до траси, посадила на автобус... А на Південному вокзалі Толя стоїть, на мене чекає...

Анатолій Миколайович працював трактористом у колгоспі «Жовтень», а Людмила Кіндратівна — фельдшером у Шилівці та інших селах, аж поки не відкрився новий ФАП у с. Сидорівщина тоді ще Решетилівського району. Близько 6 років жінка щодня долала пішки 8 км туди й назад, ще й на виклики ходила... Але на роботу не скаржилася: їй подобалося надавати медичну допомогу людям, а ті поважали симпатичну й привітну фельдшерку.

Однак туга за батьками, рідними її серцю місцями, а особливо — невиліковна хвороба сина — ятрили душу жінки. До всього, їй здавалося, що чоловік її не любить. Зрештою вона наважилася на відчайдушний крок: зібрала речі, забрала двох маленьких дітей — Колю (1964 р. н.) і Юрка (1970) й подалася на батьківщину, в Макарівський район Костромської області.

— А чоловік, уявляєте? Приїхав за мною слідом! — з гордістю підсумовує жінка.

Повернення в Герусівку

Спочатку Анатолій Миколайович влаштувався сплавником лісу по річці Унжа.

— Робота не з легких: попомахаєш цілий день багром, то коли піднімеш очі, здається, що навкруги повсюди земля хитається, — згадує чоловік. *— Зміна починалася о 3-й ранку, о цій порі там уже світло, можна читати в хаті газету. Але сплавником я працював лише влітку, а взимку — оператором шпалорізного верстата в деревообробному цеху.*

Взимку в тих краях добре видно полярне сяйво. І стоять чималі морози: вдень мінус 46, уночі — мінус 49. Якось я повертався з відрядження, вийшов з автобуса й поки через річку перейшов та дійшов до контори, обморозив ніс і щоку. Мені кажуть: бігом снігом розтирай! На щастя, минулося.

Невідомо, як склалося б життя Анатолія Миколайовича в далекій Росії, та 1977 року захворіла його мама, тож уся родина повернулася в Герусівку. 24 роки, аж до виходу на пенсію в 2001 році, чоловік працював у Псільському лісництві, а Людмила Кіндратівна — медсестрою в кабінеті функціональної діагностики Великобагачанської поліклініки.

— Тоді добре було: через Герусівку кілька разів на день ходив автобус, а квиток до Багачки коштував 20 копійок, — згадує вона. *— Коли автобус відмінили, довелося ходити на роботу пішки. Я не витримала й достроково вийшла на пенсію за вислугою років.*

— А я б, може, й після пенсії працював, але, на жаль, осліп: катаракта, — додає Анатолій Миколайович.

Операції з видалення пошкодженого кришталика та імплантації штучного тоді ще були великою рідкістю в Україні. Чоловікові допоміг його племінник, який осів у Москві: домовився про операцію в Московському інституті очних хвороб, запросив дядька, ще й лікування оплатив. На той час операція коштувала близько 11 тис. грн.

Відтоді Анатолій Миколайович на зір не скаржиться, залюбки читає нашу газету, дивиться телевізор, цікавиться політикою.

Із притаманним йому гумором він говорить на прощання:

— Коли б не ввімкнув телевізор, опозиція завжди лає владу. Ви напишіть у газеті, що не треба цього робити. Бо такої влади, як у нас в Україні, немає ніде в світі! Де ще, в якій країні мільйонери були б слугами народу?!

Шановний Анатолію Миколайовичу! Напередодні Вашого 80-річчя прийміть найщиріші вітання та побажання міцного здоров'я, довголіття, енергії, щастя й радості від усіх жителів громади.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Поради

Що пити у спеку

Маленькі діти надзвичайно чутливі до втрати організмом рідини. З роками це відчуття притуплюється. Тому доросла людина мусить постійно контролювати, скільки води вона випиває й пити навіть тоді, коли вона не відчуває спраги. Добова потреба – 1,5-2 л води.

Особливо важливо дотримуватися питного режиму в спеку. Воду лікарі радять пити часто, потроху й невеликими ковточками, щоб не кидало в піт. Рекомендується пити чисту воду без газу, підсолюючи її трьома кришталиками морської солі на 1 л води, або пити мінеральну воду.

Добре тамують спрагу зелений чай, квас, узвар. Ці напої не стільки відновлюють втрату самої води, скільки електролітів (солей калію, магнію, натрію, хлору) в крові.

Кількість необхідного пиття залежить від того, які навантаження виконує людина, наскільки інтенсивно вона пітніє. Тим, хто сильно пітніє і втрачає багато води (а заразом і електроліти), лікарі рекомендують обов'язково підсолювати воду. Можна використовувати порошок «Регідрон»: 1 пакетик розчинити в 1,5 л води. Можна приймати аспаркам (панангін) по 1 таб. двічі на день після їжі, особливо тим, хто багато фізично працює в спеку.

Безцінний огірок

Називаючи так цей популярний овоч, ми аж ніяк не мали на увазі ціни на ринку. Справа в тому, що огірок можна використовувати в різних життєвих ситуаціях.

1. Огірок містить усі необхідні людині вітаміни: B_1, B_2, B_3, B_5, B_6, вітамін С, фолієву кислоту, залізо, кальцій, фосфор, магній, калій, цинк.

2. Відчуваєте стомленість у другій половині дня? Напої з кофеїном вам не допоможуть. Для поновлення сил вам потрібен продукт, що містить вітаміни групи В і вуглеводи. Виявляється, огірок містить не лише вітаміни групи В, а й вуглеводи. Достатньо з'їсти один огірок, щоб поновити сили.

3. Вам набридло витирати запітніле дзеркало у ванній після приймання душу? Перед прийманням ванни змажте дзеркало кружальцем огірка – воно не запітніє, й у ванній стоятиме приємний запах.

4. Якщо садок облюбували шкідливі комахи, покладіть кружальце огірка в одноразовий алюмінієвий посуд. З'єднання огірка з алюмінієм викличе хімічну реакцію, з'явиться запах, який людина не відчуває, але для комах він нестерпний.

5. Ви зібралися на пляж, але соромитеся целюліту на ногах? Візьміть 1-2 кружальця огірка й змажте ці місця. Огірок – гарний косметичний засіб, здатний стягувати шкіру на деякий час. Якщо протерти огірком обличчя, зморшки теж на певний час розгладяться, шкіра стане пружною.

6. Ви випили алкогольний напій і у вас заболіла голова? По-перше, більше не пийте. По-друге, з'їжте огірок і йдіть спати. Вранці прокинетеся без головного болю. Огірок містить цукор і електроліт, вони разом із вітаміном В регулюють обмін речовин, порушений алкоголем.

7. Не можете позбавитися від шкідливої звички перекушувати перед сном? Допоможе огірок як повноцінна їжа на швидку руку.

8. Якщо забули начистити взуття, пройдіться кружечком огірка по поверхні взуття лише один раз. Черевики одразу ж заблищать, як нові. Окрім того, огірок містить водостійкі речовини, тож у випадку дощу ноги не промокнуть.

9. Заскрипіло колесо чи двері, а мастило WD-40 закінчилося? Візьміть огірок, змастіть вісь, і скрип припиниться.

10. Хвилюєтеся напередодні екзамену? Поріжте огірок, залийте окропом і подихайте парами – одразу заспокоїтеся.

11. Позбутися неприємного запаху з рота допоможе огірок. Пожуйте його 30 сек.

12. Крани й газова плита потребують чищення? Візьміть скибку огірка й протріть проблемне місце кілька разів. Поверхня не лише заблищить, а й не залишиться слідів бруду. При цьому ваші руки й нігті контактуватимуть з природною речовиною, а не з хімією.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

2 липня
ЛИХОШВА ОЛЕКСАНДР АНДРІЙОВИЧ
(с. Герусівка) – 65 років;

3 липня
ЯЙЧУН АНАТОЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Герусівка) – 80 років;
ОЛІЙНИК ЛІДІЯ ПЕТРІВНА
(с. Рокита) – 60 років;

4 липня
СОНИЧ ОЛЕКСАНДР ДМИТРОВИЧ
(с. Красногорівка) – 60 років;

5 липня
МОЦАРЕНКО МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Дзюбівщина) – 60 років;

6 липня
СМІРНОВ АНАТОЛІЙ ПЕТРОВИЧ
(с. Бірки) – 80 років
НЕЧАЙ АНАТОЛІЙ ПАВЛОВИЧ
(с. Красногорівка) – 65 років;
ПАТРІН РУСЛАН ОЛЕКСІЙОВИЧ,
учасник АТО (с. Білоцерківка) – 40 років;

7 липня
КРАВЧУН ІВАН ІЛЛІЧ
(с. Лугове) – 65 років;

11 липня
РУСИН ОЛЕКСАНДРА ЮХИМІВНА
(с. Балаклія) – 85 років;
ЯВТУШЕНКО ГАННА ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 65 років;

13 липня
КРАВЧЕНКО КАТЕРИНА ІВАНІВНА
(с. Герусівка) – 90 років;

14 липня
КАРАЩУК НАТАЛІЯ ВАСИЛІВНА
(с. Бірки) – 60 років;
СИДОРЕНКО ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ,
учасник АТО (с. Красногорівка) – 50 років;

15 липня
ПОПРАВКА ОЛЬГА ГРИГОРІВНА
(с.Попове) – 70 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають усіх іменинників зі знаменною датою в їхньому житті й бажають щастя, здоров'я, успіхів, благополуччя, достатку та злагоди в родинах.

В житті по-різному буває
Не завжди квіти, радість, спів.
Та все ж нехай вас обминають
Незгоди, гордість, сум і гнів.

Життю радійте й вірним друзям,
І будьте щирі на добро.
Вам все воздасться,
все в вас буде:
Кохання, спокій і тепло.

Концерт і дискотека зібрали чимало глядачів

У неділю 27 червня в Білоцерківському сільському будинку культури відбувся величний концерт. Його присвятили одразу двом державним святам: Дню молоді (він відзначається щороку в останню неділю червня, цього року – 27-го числа) та Дню Конституції України (28 червня).

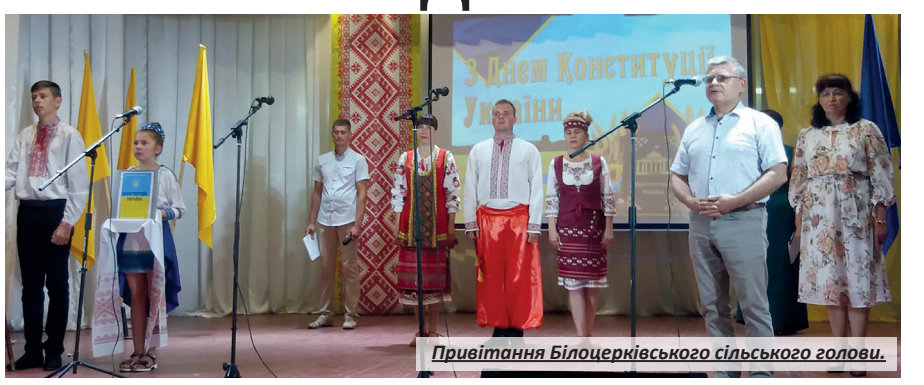

Привітання Білоцерківського сільського голови.

Працівники культури й артисти-аматори, як завжди, постаралися на славу, тож глядачі отримали чимало приємних емоцій.

Сценарій святкової програми написала (теж як завжди) Наталія Лук'янець. Вона ж разом із Сергієм Шатловим була ведучою дійства.

Почалося свято з ліричної музичної композиції про єдність та неподільність України. Під оплески глядачів артисти винесли на сцену Державний прапор нашої країни й макет Конституції. При цьому зазначили: основний закон України – один із найдемократичніших у світі, адже декларує, що найвищою соціальною цінністю в нашій державі є людина, її життя, здоров'я, гідність, безпека.

Щиро й зворушливо пролунали крилаті рядки з вірша Василя Симоненка «Ти знаєш, що ти людина» у виконанні Наталії Сулименко:

Сьогодні усе для тебе –
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба –
Гляди ж не проспи!

Із подвійним святом жителів громади привітав Білоцерківський сільський голова Іван Лещенко. Звертаючись до молоді, він зазначив, що сучасні юнаки і дівчата – освічені, енергійні, творчі, незалежні. Кожен має реалізувати світ потенціал, і в нашій громаді, як і в цілому в країні, створені для цього всі умови.

– *Пам'ятайте, що молодість – це не вік, молодість – це стан душі,* – сказав Іван Васильович. Він побажав усім щастя, здоров'я, успіхів, а також втілити в життя все, до чого прагне розум і серце.

Ніби продовжуючи цю думку, родинний дует у складі Оксани і Богдани Мартинюк виконав пісню «Моя земля».

...Того дня музичні вітання зі святом дарували землякам вокалісти Наталія Лук'янець і заслужений працівник культури України Василь Моспан, які співали соло і дуетом, віртуозна музикантка Тетяна Іващенко (виконала музичну композицію на гармошці), вокальний ансамбль «Натхнення» Корнієнківського СБК (художній керівник Наталія Самойлік), який, до речі, виконав і динамічний танцювальний номер, танцювальний колектив «Кумоньки» Білоцерківського СБК (художній керівник Світлана Грищенко) і вокальний ансамбль «Сюрприз (Білоцерківський СБК, Валентина Моспан).

Усі артисти оновили свій репертуар, підготувавши до свята нові оригінальні номери, причому кожен номер був окремим завершеним дійством: вокалісти виконували пісні у супроводі танцювальної групи. І це вкотре засвідчує високий професійний рівень артистів нашої громади!

Глядачі належним чином оцінили майстерність аматорів сцени, тож не шкодували долонь і нагороджували кожен виступ бурхливими оплесками. Та чи не найгучніші оплески зірвав останній концертний номер – пісня «Слава Україні».

Цю патріотичну і водночас ліричну пісню виконала Наталія Лук'янець, її виступ супроводжував танцюрист Богдан Мелексенко. Та вже після першого куплету артистка продовжила спів, танцюючи в парі з партнером. А доповнили виступ запальні «Кумоньки».

Оксана і Богдана Мартинюк виконують пісню «Моя земля».

Дует у складі Наталії Лук'янець і заслуженого працівника культури України Василя Моспана.

На сцені – вокальний ансамбль «Натхнення».

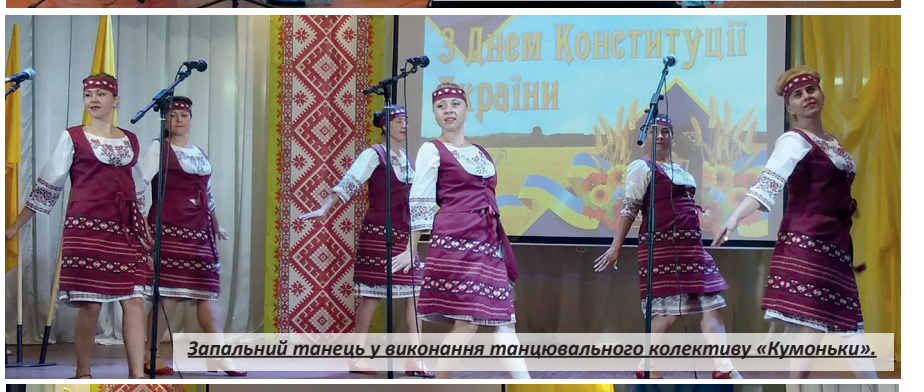

Запальний танець у виконання танцювального колективу «Кумоньки».

Заключний акорд свята – пісня «Слава Україні».

Після концерту свято продовжилося на вулиці, де влаштували дискотеку. Схоже, що жителі громади неабияк скучили за подібними розвагами, бо дискотека була напрочуд масовою. Та й «запалювали» на ній не лише молодь, а й люди старшого віку. А на лавочках біля будинку культури зібралося чимало пенсіонерів, які залюбки спостерігали за танцями. Розходитися ніхто не хотів, дискотека тривала до 2-ї години ночі.

Залишається додати, що звукорежисером концерту та ведучим дискотеки був незмінний Сергій Таран. І це – попри отриману нещодавно травму.

Ніна КОРНІЄНКО.

Зібралися всі учасники концерту.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121413. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua